

Sygn. akt I C 686/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

21 września 2018

Sąd Okręgowy we Wrocławiu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Rafał Cieszyński

Protokolant Marzena Kaczka

po rozpoznaniu na rozprawie 13 września 2018 we Wrocławiu

sprawy z powództwa Gminy W.

przeciwko W. K. i E. W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych W. K. i E. W. na rzecz powoda Gminy W. 30.198,19 zł (trzydzieści tysięcy sto dziewięćdziesiąt osiem złotych dziewiętnaście groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty:

- 27.662,75 zł od 01 grudnia 2017 do 21 września 2018,

- 2.575,44 zł od 21 marca 2018 do 21 września 2018, przy czym spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia z długu drugiego;

II. rozkłada zasądzoną w punkcie I. wyroku należność na czterdzieści osiem miesięcznych rat, z czego pierwszych czterdzieści siedem w wysokości po 660 zł, zaś ostatnia – czterdziesta ósma – w wysokości 832,34 zł, płatne do 30. dnia każdego kolejnego miesiąca, poczynając od miesiąca następnego po miesiącu, w którym wyrok ten uprawomocni się, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat;

III. oddala dalej idące powództwo;

IV. nie obciąża pozwanych obowiązkiem zwrotu powodowi kosztów procesu.

Sygn. akt I C 686/18

UZASADNIENIE

Pozwem z 21 marca 2018 wniesionym przeciwko pozwanym W. K. i E. W. powód Gmina W. domagał się zasądzenia od pozwanych in solidum 133.126,42 zł wraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie w pozwie szczegółowo opisanymi oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że 16 października 2005 pozwany W. K. wstąpił w stosunek najmu po zmarłym najemcy lokalu mieszkalnego numer (...) położonego we W. przy ulicy (...). Wraz z pozwanym zamieszkuje pozwana; oboje są zameldowani na stałe pod wskazanym adresem. Pozwani nie regulowali czynszu, wobec czego powód pismem z 08 kwietnia 2009 wypowiedział pozwanemu stosunek najmu na 31 maja 2009. Pozwani przebywają zatem w lokalu bez tytułu prawnego, nie uiszczając na rzecz powoda odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu, które powód wycenił zgodnie z art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z 21 czerwca 2001 o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu Cywilnego, w wysokości czynszu jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu.

Zadłużenie pozwanych z tego tytułu na 31 listopada 2017 wynosi 133.126,42 zł, w tym 89.942,60 zł należności głównej (odszkodowanie oraz należne nieuiszczone opłaty) za okres od 01 czerwca 2009 do 31 listopada 2017 oraz 43.183,82 zł odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od należności głównej odpowiednio od terminów wymagalności konkretnych należności, skapitalizowanych na 31 listopada 2017.

Zarządzeniem z 28 marca 2018 Przewodniczący skierował sprawę do rozpoznania w postępowaniu zwykłym, wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Na rozprawie 05 czerwca 2018 powód, ze względu na błędy matematyczne, dokonał modyfikacji powództwa w ten sposób, że wniósł o zasądzenie od pozwanych 125.726,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 83.401,22 zł od 01 grudnia 2017 oraz od kwoty 42.324,96 zł od dnia wniesienia pozwu (k. 64).

Na rozprawie 05 czerwca 2018 pozwany W. K. zgodził się z żądaniem pozwu.

Na rozprawie 09 sierpnia 2018 pozwany W. K. podniósł zarzut przedawnienia.

Na rozprawie 13 września 2018 pozwana E. W. podniosła zarzut przedawnienia, wnosząc o oddalenie powództwa. Pozwani wnieśli o nieobciążanie ich kosztami.

Pełnomocnik powoda wniósł o nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia na podstawie art. 5 k.c.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny, istotny dla rozstrzygnięcia sprawy:

06 października 2008 Gmina W. zawarła z W. K. aneks do umowy najmu, którym strony zmieniły treść łączącej umowy najmu numer (...) lokalu mieszkalnego numer (...) położonego we W. przy ulicy (...), ustalając zgodnie z art. 691 k.c., że ze skutkiem od 16 października 2005 najemcą jest W. K..

(dowód: aneks numer (...) k. 15,

przesłuchanie pozwanego W. K. elektroniczny protokół rozprawy z 13 września 2018 00:05:40-00:12:06 k. 83 i 84)

Pismem z 08 kwietnia 2009 Gmina W. wypowiedziała pozwanemu W. K. ze skutkiem na 31 maja 2009 umowę najmu lokalu mieszkalnego numer (...) położonego we W. przy ulicy (...), z powodu zwłoki w płatności czynszu, która przekroczyła trzy pełne okresy płatności.

(dowód: wypowiedzenie wraz z potwierdzeniem odbioru k. 17 i 18,

przesłuchanie pozwanego W. K. elektroniczny protokół rozprawy z 13 września 2018 00:05:40-00:12:06 k. 83 i 84)

Wyrokiem z 22 lipca 2011 Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu w XI Wydziale Cywilnym nakazał pozwanym W. K., E. W. i M. W., aby opuścili, opróżnili i wydali powodowi Gminie W. lokal mieszkalny położony we W. przy ul. (...).

(dowód: wyrok z 22 lipca 2011 sygn. akt XI C 665/10 k. 21)

W lokalu mieszkalnym numer (...) położonym we W. przy ulicy (...) zameldowani są aktualnie i zamieszkują: W. K. i E. W..

(dowód: okoliczność bezsporna, a nadto:

historia zameldowania k. 19,

przesłuchanie pozwanego W. K. elektroniczny protokół rozprawy z 13 września 2018 00:05:40-00:12:06 k. 83 i 84,

przesłuchanie pozwanej E. W. elektroniczny protokół rozprawy z 13 września 2018 00:12:55-00:15:07 k. 83 i 84)

Zaległość pozwanych za okres od 21 marca 2015 do 31 listopada 2017 wynosi 27.622,75 zł oraz ustawowe odsetki za opóźnienie w wysokości 2.575,44 zł. Pozwani nie uiszczali opat w związku z ciężką sytuacją finansową i rodzinną.

(dowód: zawiadomienie o zmianie opłat należnych od wynajmującego k. 38,

pismo k. 39,

zawiadomienie o rozliczeniu kosztów zużycia zimnej wody i odprowadzania ścieków dla lokali nieopomiarowanych według wskazań wodomierza głównego za 2015 rok k. 40,

zawiadomienie o zmianie opłat za zajmowanie lokalu k. 43,

zawiadomienie o rozliczeniu kosztów zimnej wody i odprowadzania ścieków dla lokali nieopomiarowanych za okres 01.01.2016-31.12.2016 wraz z potwierdzeniem odbioru rok k. 44,

zawiadomienie o rozliczeniu kosztów centralnego ogrzewania za okres od 01.01.2016 do 31.12.2016 k. 45,

kartoteka finansowa k. 78,

przesłuchanie pozwanego W. K. elektroniczny protokół rozprawy z 13 września 2018 00:05:40-00:12:06 k. 83 i 84,

przesłuchanie pozwanej E. W. elektroniczny protokół rozprawy z 13 września 2018 00:12:55-00:15:07 k. 83 i 84)

Przedsądowym wezwaniem do zapłaty z 15 stycznia 2018 pozwani wezwani zostali do zapłaty kwoty 136.250,75 złotych wraz z ustawowymi odsetkami z tytułu zaległych należności przysługujących Gminie W. za korzystanie z lokalu mieszkalnego położonego we W. przy ulicy (...).

(dowód: przesaądowe wezwania do zapłaty z 15 stycznia 2018 wraz potwierdzeniem nadania k. 53-55)

Pozwany W. K. aktualnie nie pracuje; jest zarejestrowany jako bezrobotny w Urzędzie Pracy. Pozwany poszukuje pracy zarówno samemu, jak i poprzez oferty z Urzędu Pracy; ma uprawnienia operatora wózka widłowego. Pozwany utrzymuje się z zasiłku dla bezrobotnych w wysokości około 800 zł. Gdy pozwany pracuje jego zarobki wynoszą około 2.100 zł – 2.200 zł.

Pozwana E. W. jest zatrudniona na umowę o pracę na czas określony – do końca listopada – z wynagrodzeniem w wysokości 2.000 zł netto.

Pozwani deklarują uiszczanie (regularne) bieżącego czynszu oraz spłatę zaległości w ratach w kwocie do 1.000 zł. Pozwani nie posiadają możliwości jednorazowego uiszczenia zaległości. Pozwani nie posiadają oszczędności. Pozwani nie mają możliwości zamieszkania w innym lokalu.

(dowód: przesłuchanie pozwanego W. K. elektroniczny protokół rozprawy z 13 września 2018 00:05:40-00:12:06 k. 83 i 84,

przesłuchanie pozwanej E. W. elektroniczny protokół rozprawy z 13 września 2018 00:12:55-00:15:07 k. 83 i 84)

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie, jakkolwiek jedynie w części.

Stan faktyczny Sąd ustalił w niniejszej sprawie w oparciu o przedstawione przez powoda dokumenty, w tym w szczególności aneks do umowy najmu zawarty 06 października 2008, wypowiedzenie umowy z 08 kwietnia 2009 oraz zawiadomienia o zmianie o zmianie opłat za zajmowanie lokalu w spornym okresie, potwierdzających wysokość naliczeń ujętych w załączonej do pisma przygotowawczego z 23 sierpnia 2018 kartotece zadłużenia lokalu za okres od

01 kwietnia 2015 do 31 listopada 2017 (k. 78). W całości zasługiwały na wiarę także twierdzenia pozwanych, podane podczas ich przesłuchania, korelując z pozostałymi dowodami z dokumentów.

Na wstępie zauważyć należy, iż pozwani nie kwestionowali skuteczności wypowiedzenia, a tym samym zajmowania lokalu mieszkalnego numer (...) położonego we W. przy ulicy (...) bez tytułu prawnego. Okoliczność tą zresztą potwierdzał dowód z dokumentu urzędowego, a to wyroku eksmisyjnego z 22 lipca 2011 (k. 21). Nie kwestionowali także wysokości obciążających ich opłat, przyznając brak ich uiszczania, z uwagi na trudną sytuację majątkową i życiową (vide przesłuchanie E. W. elektroniczny protokół rozprawy z 13 września 2018 00:12:55-00:15:07 k. 83 i 84). Pozwani podnieśli wyłącznie skuteczny zarzut przedawnienia.

W ocenie Sądu ze wskazanych dokumentów wynika, że umowa najmu wiążąca powodową Gminę z pozwanym W. K. wypowiedziana została w związku z wystąpieniem przesłanki zawartej w art. 11 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (t.j. Dz. U. z 2018 roku, poz. 1234). Zgodnie z treścią przywołanego unormowania, nie później niż na miesiąc naprzód, na koniec miesiąca kalendarzowego, właściciel może wypowiedzieć stosunek prawny, jest w zwłoce z zapłatą czynszu lub innych opłat za używanie lokalu co najmniej za trzy pełne okresy płatności pomimo uprzedzenia go na piśmie o zamiarze wypowiedzenia stosunku prawnego i wyznaczenia dodatkowego, miesięcznego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności. Pozwani nie przeczyli skuteczności dokonanego wypowiedzenia umowy, jak i podstawom jego złożenia.

Powód domagał się zatem opłat związanych z użytkowaniem przez pozwanych lokalu bez tytułu prawnego, których zaległości, pozwani nie kwestionowali.

Zgodnie z dyspozycją art. 18 ust. 1 i 2 zd. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (t.j. Dz. U. z 2018 roku, poz. 1234) osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczać odszkodowanie a odszkodowanie to odpowiada wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu. Wskazane unormowanie znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie. Jak wynika z pisma z 17 kwietnia 2014 oraz kolejnych zawiadomień o zmianie opłat pozwani każdorazowo zawiadamiani byli o wysokości należnych opłat za korzystanie z przedmiotowego lokalu, ustalonych na podstawie prawa miejscowego, to jest z zarządzenia Prezydenta W. w sprawie ustalania wysokości stawki czynszu za najem lokali mieszkalnych stanowiących własność Gminy W. oraz obciążających ich kosztów mediów (wody, ogrzewania). Zdaniem Sądu powód wykazał przy tym jaką jest wysokość zadłużenia pozwanych za bezumowne korzystanie z lokalu względem Gminy W.. Również wysokość naliczonej pozwanym stawki czynszu jako zgodna z prawem miejscowym, nie budzi wątpliwości Sądu.

Pozwani nie kwestionowali także samej wysokości opłat, zarzucając jedynie przedawnienie roszczeń powoda.

Jak wyjaśnił zatem Sąd Najwyższy w wyroku z 09 listopada 2012 (sygn. akt IV CSK 303/12; Legalis numer 561260) nadanie przewidzianym w art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (t.j. Dz.U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266 ze zm.) świadczeniom odszkodowawczym charakteru świadczeń okresowych, uzasadnia zastosowanie do ich dochodzenia, właściwego dla nich, trzyletniego terminu przedawnienia przewidzianego w art. 118 KC. Stanowisko to jest ugruntowane (por. wyrok Sądu Najwyższego z 07 marca 2014, sygn. akt IV CNP 33/13; Legalis numer 797038 oraz wyrok Sądu Najwyższego z 18 maja 2012, sygn. akt IV CSK 490/11; Legalis Numer 532413).

Chybionym pozostawał przy tym wniosek powoda o nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia, jako stanowiącego nadużycie prawa pozwanych poprzez sprzeczność z zasadami współżycia społecznego (art. 5 k.c.).

Jak wyjaśnił Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z 13 lutego 2018 (sygn. akt III APa 17/17, Legalis Numer 1760401) podniesienie zarzutu przedawnienia co do zasady nie może stanowić nadużycia prawa. Może być ono uznane za nadużycie prawa jedynie zupełnie wyjątkowo, gdy indywidualna ocena okoliczności w rozstrzyganej sprawie wskazuje, iż opóźnienie w dochodzeniu przedawnionego roszczenia jest spowodowane szczególnymi przesłankami uzasadniającymi to opóźnienie i nie jest ono nadmierne. Powód podnosząc zarzut nadużycia prawa przez pozwaną

powinien zatem wykazać (stosownie do treści art. 6 KC), iż zaistniały wyjątkowe okoliczności, które skutki zgłoszenia tego zarzutu niweczyłyby, takie jak charakter uszczerbku, jakiego doznał powód, przyczyna opóźnienia i czas trwania tego opóźnienia. Ocena, czy doszło do nadużycia prawa przy podniesieniu zarzutu przedawnienia, powinna być dokonywana w oparciu o obiektywne kryteria, gdyż w przeciwnym wypadku sąd zawsze musiałby uwzględnić zarzut nadużycia prawa.

Stanowisko powoda mające sankcjonować jego wieloletnią bezczynność nie może się ostać (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 20 września 2017, sygn. akt I ACA 125/17; Legalis numer 1683212). W ocenie Sądu nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające pozbawienie pozwanych skorzystania ze swojego prawa podmiotowego, w szczególności zważywszy na skalę zaniechania powoda, która – pośrednio – doprowadziła do powstania jedenastoletnich zaległości w płatnościach pozwanych (zob. także wyrok Sądu Najwyższego z 13 września 2012, sygn. akt V CSK 409/11; Legalis numer 544741). Wskazać przy tym należy, iż okoliczność nieuiszczania opłat wynikała z trudnej sytuacji finansowej i rodzinnej pozwanych. Zwrócić uwagę należy także na wolę ustawodawcy w zakresie oceny roszczeń przedawnionych, którą wyznacza aktualnie norma art. 117 § 2¹ k.c. jak i art. 118 k.c. w nowym brzmieniu.

W świetle powyższego na uwzględnienie zasługiwało żądanie pozwu wyliczone według kartoteki załączonej do pisma z 23 sierpnia 2018, uwzględniającej powyższy zarzut, a zatem do wysokości 30.198,19 zł, na którą składała się należność główna w wysokości 27.662,75 zł (za okres od kwietnia 2015 do 31 listopada 2017) oraz skapitalizowane na dzień 31 listopada 2017 odsetki w wysokości 2.575,44 zł, o czym orzeczono jak w punkcie I. sentencji wyroku.

Zasądzone w punkcie I. sentencji wyroku odsetki oparte zostały o przepis art. 481 § 1 k.c., stanowiący, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W związku z tym uzasadnionym było obciążenie pozwanych ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 27.622,75 złotych liczonymi od 01 grudnia 2017 do 21 września 2018 oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 2.575,44 zł za okres od 21 marca 2018, to jest dnia wytoczenia powództwa (zgodnie z art. 482 § 1 k.c.) do 21 września 2018.

Pozwani na rozprawie 09 sierpnia 2018 i 13 września 2018, nie kwestionując co do zasady żądania pozwu, poza podniesionym zarzutem przedawnienia, wnieśli o umożliwienie im spłaty należności dochodzonej pozwem, poprzez jej rozłożenie na raty w wysokości do 1.000 zł miesięcznie.

Po rozważeniu przedstawionej przez pozwanych sytuacji finansowej oraz ich deklaracji spłaty należności, Sąd uznał, że zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające zastosowanie „moratorium sędziowskiego” i skorzystał z możliwości, jaką przewiduje art. 320 k.p.c., dotyczącą rozłożenia zasądanego świadczenia na raty.

Powołany przepis wprowadza szczególną zasadę wyrokowania dotyczącą przedmiotu orzekania, dając sądowi możliwość wydania orzeczenia zasądzającego roszczenie powoda z uwzględnieniem interesów pozwanego w zakresie czasu wykonania wyroku, a tym samym orzeczenia o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Zastosowanie tej regulacji uzależnione jest jednak od zaistnienia „szczególnie uzasadnionego wypadku”, przez który, zgodnie z utrwalonym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa, należy rozumieć brak możliwości spełnienia świadczenia przez dłużnika w terminie bez narażenia się na niepowetowane szkody [M. J. (w opracowaniu K. W.) w: Kodeks postępowania cywilnego..., t. 2, red. T. E., s. 24 i n.; zob. też E. G., Czynności..., s. 134; A. G.-B., Orzeczenia..., s. 40; M. U., Kodeks postępowania cywilnego..., s. 422]. „Szczególnie uzasadnione przypadki” w rozumieniu art. 320 k.p.c. nie muszą mieć jednak wyjątkowego charakteru. Z reguły chodzić tu będzie o okoliczności leżące po stronie pozwanego dłużnika, jego sytuację majątkową, finansową, rodzinną, które czynią nierealnym spełnienie przez niego od razu i w pełnej wysokości zasądanego świadczenia. Nie można jednak nie brać pod uwagę także sytuacji samego wierzyciela (vide wyrok Sądu Najwyższego z 28 stycznia 1998, sygn. akt II CKN 590/97, Lex numer 1225358).

W ocenie Sądu takie szczególne okoliczności zachodzą w niniejszej sprawie. Uiszczenie jednorazowej kwoty zasądzonego zobowiązania na rzecz powoda, zważywszy na jego wysokość, nie byłoby dla pozwanych możliwe. Zasądzenie tej kwoty bez jej rozłożenia na raty, byłoby także iluzoryczne, zważywszy na sytuację majątkową pozwanych i niską wysokość uzyskiwanych wyłącznie przez pozwaną dochodów. Z drugiej strony nie można uznać, że powód będzie pokrzywdzony rozłożeniem należności na raty, skoro przez ostatnie jedenaście lat biernie akceptował nieuiszczanie przez pozwanych opłat za lokal wchodzący w skład jego zasobu, przyczyniając się w ten sposób również do powstania tak znacznej dla pozwanych zaległości, także poprzez brak wcześniejszych czynności egzekucyjnych.

Zdaniem Sądu, zastosowanie możliwości z art. 320 k.p.c. zapewni pozwanym możliwość spłaty zobowiązania. W ocenie Sądu pozwani przy posiadanych dochodach mają możliwość uiszczenia rat po 660 zł, nawet przy uwzględnieniu ich trudnej sytuacji majątkowej – związanej z niskimi dochodami. Przy czym wyższa rata uiszczanych zaległości, bez wątpienia byłaby dla pozwanych nieosiągalna – pomimo takich deklaracji – skoro pozwani mają obowiązek (do czego się zobowiązali) uiszczania bieżących opłat odszkodowawczych. Brak z kolei rozłożenia na raty, spowodowałby całkowitą zapewne bierność pozwanych, tak jak było to dotychczas. Dlatego w ocenie Sądu korzystniejszym dla powoda będzie uzyskiwać przez nie tak długi okres (cztery lata) mniejszą kwotę, niż nie uzyskać jakiegokolwiek spłaty z tego tytułu. R. legis przywołanego przepisu polega na takiej modyfikacji zasądzonego świadczenia aby ułatwić dobrowolne spełnienie świadczenia, ma też na celu uchronienie pozwanego od postępowania egzekucyjnego, przy czym należy zaznaczyć ponownie należy, że nawet gdyby doszło do wszczęcia postępowania egzekucyjnego, to istnieje duże prawdopodobieństwo, że wierzyciel nie uzyskałby niezwłocznie i jednorazowo zaspokojenia swojej wierzytelności.

Mając na uwadze te okoliczności Sąd w punkcie II. sentencji wyroku zasądzoną w punkcie II. wyroku należność rozłożył na czterdzieści osiem miesięcznych raty, z czego pierwsze czterdzieści siedem rat w wysokości po 660 zł, ostatnia rata w wysokości 832,34 zł. Raty te przy tym uwzględniają zasądzone do dnia wyrokowania ustawowe odsetki za opóźnienie w wysokości 1.562,77 zł (naliczone od kwoty 27.622,75 zł od 01 grudnia 2017 do 21 września 2018) oraz 91,38 zł (naliczone od kwoty 2.575,44 zł od 21 marca 2018 do 21 września 2018), łącznie 31.852,34 zł (27.622,75 zł + 1.562,77 zł + 2.575,44 zł + 91,38 zł). Obowiązek płatności Sąd określił do 30. dnia każdego kolejnego miesiąca, poczynając od następnego miesiąca po miesiącu w którym wyrok uprawomocni się wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat.

Dalej idące powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono jak w punkcie II sentencji wyroku.

Sąd w punkcie III. sentencji wyroku, na podstawie 102 k.p.c., nie obciążył pozwanych kosztami procesu, biorąc pod uwagę ich trudną sytuację życiową. Jakkolwiek bowiem powód utrzymał się przy swoim żądaniu wyłącznie w 22%, to zważywszy że pozwani nie ponieśli żadnych kosztów procesu, należna powodowi kwota stanowiłaby 2.652 zł.